

ชีวิตในวัดปากน้ำ

เมื่อคุณยายปฏิบัติธรรมจนเข้าถึงธรรมกาย และไปช่วยพ่อให้พ้นจากนรกได้สำเร็จแล้ว ความรู้สึกเข้มข้นเบิกบานก็ท่วมท้นอยู่เต็มหัวใจ ไม่มีความปรารถนาอะไรอีกทั้งสิ้น ท่านกล่าวว่า การเข้าถึงธรรมกายนั้นเป็นสุขอย่างยิ่ง สุขที่ไม่อาจหาสิ่งใดมาทดแทนได้ในโลก เป็นความสุขที่ไม่มีประมาณ เป็นสุขล้วนๆ เป็นความรู้สึกที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนเลยในชีวิต แม้ใครจะเอาทองคำกองท่วมหัวมาแลกก็ไม่ยอม

ด้วยเหตุนี้ คุณยายจึงคิดว่าจะต้องทำงานให้มากยิ่งขึ้น เพื่อให้เจ้านายเห็นใจ แล้วจะได้ขอโอกาสไปปฏิบัติธรรมที่วัดปากน้ำสัก ๑ เดือน วันหนึ่งสบโอกาสเหมาะ หลังจากคุณยายได้นัดแนะกับคุณยายทองสุขไว้แล้ว ท่านจึงเข้าไปขออนุญาตเจ้าของบ้านเพื่อไปปฏิบัติธรรมที่วัดปากน้ำ เจ้าของบ้านก็เต็มใจอนุญาต แต่ได้กำชับว่าเมื่อครบ ๑ เดือนแล้วให้กลับมา คุณยายฟังแล้วท่านก็นิ่งไม่ได้ตอบว่าอย่างไร เจ้าของบ้านจึงเข้าใจเอาเองว่า เมื่อครบกำหนดแล้วคุณยายจะกลับมา

คืนนั้นคุณยายนอนหลับแล้วฝันไปว่า ตัวท่านเองยืนอยู่บนฝั่งแม่น้ำใหญ่ มีเรือลำหนึ่งพาท่านข้ามแม่น้ำไปยังอีกฝั่งหนึ่ง ซึ่งมีต้นโพธิ์ใหญ่มาก มีใบดก ร่มครึ้ม ทั้งใหญ่ทั้งสวยงาม ให้ร่มเงา

ร่มรื่น หลังจากขึ้นฝั่งได้ท่านก็เข้าไปนั่งใต้ต้นโพธิ์ ด้วยความรู้สึกเป็นสุขอย่างยิ่ง แล้วก็รู้สึกตัวตื่นขึ้น

คุณยายทองสุขพาคุณยายไปวัดปากน้ำเป็นครั้งแรกในเวลาบ่ายของวันพฤหัสบดี ราวปี พ.ศ. ๒๔๘๑ ขณะนั้นหลวงปู่วัดปากน้ำกำลังลงสอนธรรมปฏิบัติอยู่ที่ศาลาซึ่งอยู่ใกล้กับโรงครัวของวัด* เมื่อคุณยายทองสุขแนะนำคุณยายกับหลวงปู่วัดปากน้ำ หลวงปู่ก็เงยหน้าขึ้นมามองคุณยาย ท่านนั่งอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็ทักขึ้นมาด้วยถ้อยคำซึ่งยากต่อการเข้าใจสำหรับคุณยายในขณะนั้นว่า **“มีงมันมาช้าไป”** แล้วท่านก็ส่งคุณยายเข้าโรงงานทำวิชาในวันนั้นเลย

โดยปกติการที่จะเข้าโรงงานทำวิชาในสมัยนั้นไม่ใช่เรื่องง่ายนัก จะต้องผ่านด่าน คือการทดสอบจากผู้เข้าถึงธรรมกายรุ่นพี่ ซึ่งจะตั้งคำถามที่มนุษย์ธรรมดาตอบไม่ได้ มีแต่ผู้ที่เข้าถึงธรรมกายเท่านั้นที่สามารถตอบได้ เพราะได้เข้าไปถึงผู้รู้แจ้งเห็นจริง ถ้าสามารถตอบคำถามได้ จึงจะเข้าโรงงานทำวิชาได้ แต่สำหรับคุณยายแล้ว ท่านไม่ได้ผ่านขั้นตอนนี้เลย เพราะหลวงปู่วัดปากน้ำท่านสั่งให้เข้าไปทำวิชาได้ทันที

หลวงปู่วัดปากน้ำ ท่านจะสอนธรรมปฏิบัติให้กับสาธุชนทั่วไปทุกวันพฤหัสบดีในช่วงบ่าย หากมีการสอนในวันอื่นๆ ถือว่าเป็นโอกาสพิเศษ

นอกจากการเข้าโรงงานทำวิชาจะยากแล้ว การมีชีวิตอยู่ในสิ่งแวดล้อมใหม่นี้ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย เพราะจะต้องปรับตัวให้เข้ากับสถานที่ใหม่และต้องปรับตัวให้เข้ากับบุคคลรอบข้างอีกด้วย

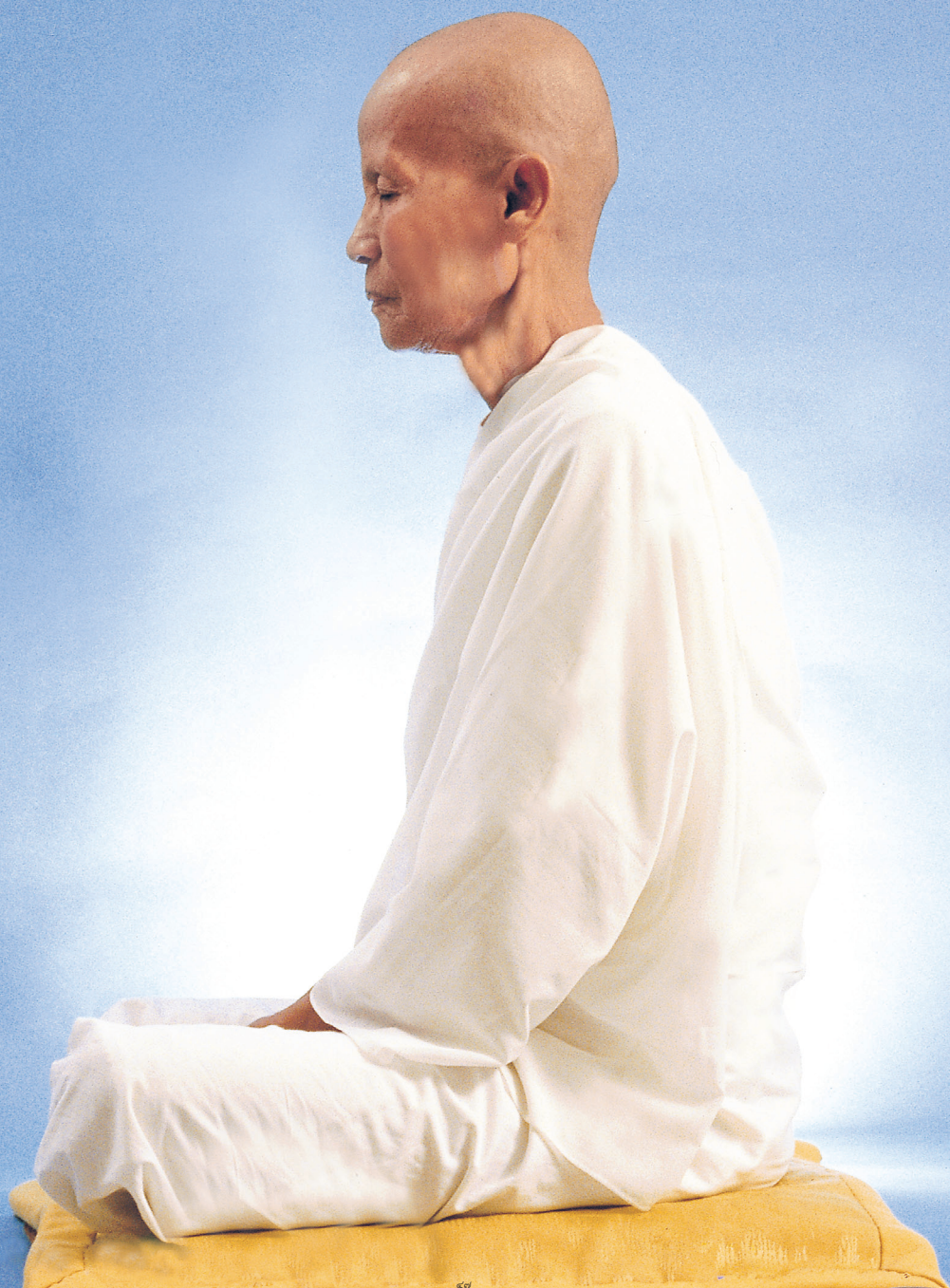
เมื่อแรกที่เข้าไปอยู่ในวัดปากน้ำนั้น เนื่องจากคุณยายเป็นคนใหม่สำหรับที่นี่ ท่านเข้ามาโดยไม่รู้จักใคร และไม่มีสมบัติใดๆ ติดตัวไปด้วย สิ่งของเครื่องใช้ที่ได้รับมาจึงมีเพียงของเก่าๆ ที่เขาเก็บทิ้งไว้โดยไม่มีใครดูแล เพราะของที่ใช้การได้ดีก็มีคนนำไปใช้หมดแล้ว ไม่ว่าจะเป็นเตียง ตั่ง มุ้ง หรืออะไรก็ตาม มุ้งที่มีอยู่ก็เป็นมุ้งที่ขาดและเก่าเก็บ ของที่เก็บเอาไว้มานานๆ โดยไม่ได้ดูแล ย่อมมีกลิ่นเหม็น แต่ท่านก็รับมาด้วยความรู้สึกขมขื่นใจ เพราะคิดเพียงว่าจะอาศัยมุ้งนี้กันหลือบ ยุง รื่น ไร ไม่ให้มาไต่ตอม ซึ่งท่านก็เอามาซักจนสะอาด แล้วปะเย็บอย่างดี

เตียงที่ได้มาก็เป็นเตียงขาหัก ที่ไม่มีใครใช้ เก็บซุกไว้ในห้อง อยู่ในสภาพที่พัง มีกลิ่นเหม็น และมีตัวเรือด บ่งบอกถึงความสกปรกและอับชื้น คุณยายท่านได้เตียงอย่างนั้นมาก็มารู้สึกเสียใจแต่ประการใด เพราะคิดว่าจะอาศัยเตียงนี้นั่นเอง เพื่อพักผ่อนร่างกายให้หายง่วงเหงาหาวนอน เมื่อสดชื่นแล้วจะได้เอากำลังนั้นมาประพฤติปฏิบัติธรรมต่อไป

คุณยายไม่มีข้าทาสบริวารหญิงชาย ไม่มีสมบัติเพชรนิลจินดาใดๆ ทั้งสิ้น มีเพียงความคิดที่ต้งามที่จะศึกษาวิชาการรวมกาย เมื่อได้เตียงมาก็จัดการซ่อมแซมเตียงนั้นให้พอนอนได้ แม้ว่าท่านจะไม่มีความรู้ในเรื่องนี้เลย แต่ท่านก็ต้องจัดการซ่อมแซมทุกสิ่งทุกอย่างด้วยตนเอง จากนั้นก็ปิดกวาดเช็ดถูให้ดูใหม่เอี่ยม ถึงกระนั้นตัวเรือดที่ซ่อนเร้นหลบอยู่ตามซอกเล็กๆ ยังคงมีหลงเหลืออยู่บ้าง ตกกลางคืนขณะที่ท่านกำลังหลับตัวเรือดก็ออกมากัดท่าน มันกัดจี๊ดทีหนึ่งก็สะดุ้งตื่นทีหนึ่ง นอนหลับๆ ตื่นๆ อย่างนั้นทั้งคืน

โดยปกติคนที่นอนหลับๆ ตื่นๆ ทั้งคืน พักผ่อนไม่เต็มที่ อารมณ์จะอ่อนไหว หงุดหงิดง่าย แต่คุณยายท่านไม่เป็นเช่นนั้น ท่านหากระโถนเล็กๆ มาใบหนึ่ง ลักษณะเหมือนถ้วยแก้ว ขนาดเท่ามือกำรอบมาไว้ที่หัวนอน เอาผ้าขาวรองกันกระโถนแล้วเอากระดาษขาวปิดไว้ เมื่อตัวเรือดมาดูดเลือด ท่านก็จับตัวเรือดใส่ไว้ในกระโถนนั้น แล้วเอากระดาษปิดไว้ พอถึงตอนเช้าก็เอาไปปล่อย ท่านเก็บจนกระทั่งตัวเรือดหมดสิ้นไป เตียงนอนของท่านจึงสะอาดสะอาดมาก

ด้วยเหตุนี้ สมาชิกนักรบกองทัพธรรมที่อยู่วัดมาก่อน จึงชอบมาดูเตียงของท่านที่แม้จะไม่สวยงาม แต่ความสะอาดนั้นให้ความรื่นรมย์ใจ เสมือนดอกไม้ในสวนที่สดใส ชูก้านดอกเบ่งบาน

แม้ปราศจากถ้อยคำว่า “เชิญมาดู” ก็สามารถดึงดูดคนให้เข้าไปดู ไปสัมผัสใกล้ๆ ได้ ราวกับมีน้ำมาหล่อเลี้ยงให้ดอกไม้เหล่านั้นสดชื่น งดงาม เต็มเปี่ยม พั่งๆ ของคุณยายก็เช่นกัน เหมือนมีน้ำหล่อเลี้ยง เป็นน้ำแห่งความบริสุทธิ์สะอาดที่กลั่นจากใจถึงมือ จากมือถึงเตียง และจากเตียงไปถึงใจของผู้ที่มาดู เตียงของคุณยายจึงกลายเป็นที่ ชุมชุมของนักרבกองทัพบกที่ชอบมาจับมาลูบคลำเตียงของท่าน

สำหรับเรื่องอาหาร คนเก่าๆ ที่อยู่มาก่อนนั้นก็ไม่ยอมให้ คุณยายไปร่วมวงด้วย เพราะท่านมีรูปร่างผอม ผอมยาว ตาลึก เนื้อตัวสะพรั่งไปด้วยเส้นเอ็น เป็นธรรมดาที่ใครเห็นก็ต้องคิดว่า ท่านเป็นโรค กลัวจะติดเชื้อโรคจากท่าน ดังนั้นเวลาเขาเอาอาหาร ให้คุณยาย เขาก็ตักใส่จานสังกะสีแล้วเสกใส่ให้เหมือนไม่เต็มใจ คุณยายต้องพบกับสภาพเช่นนี้ทุกวัน วันละหลายๆ ครั้ง

คนเราหากถูกใครแสดงความรังเกียจเช่นนี้ทุกวันคงยากที่จะทนอยู่ต่อไปได้ แต่วิสัยของผู้มีบุญนั้นสอนตัวเองได้ คุณยาย คิดว่าท่านมาอยู่ที่นี้เพื่อปฏิบัติธรรม ออกจากบ้านมาเพื่อศึกษา วิชาธรรมกาย อาหารมีอันนี้หรือทุกมื้อเป็นของหลวงปู่ดปากน้ำ ที่ได้มาจากบุญของผู้ที่มีศรัทธา เพราะหลวงปู่ดปากน้ำเป็น เนื่อนาบุญ คนอยากได้บุญก็มาทำบุญกับท่าน แล้วท่านก็แผ่แผ่ มาถึงลูกศิษย์ทุกๆ คน

คุณยายท่านเป็นคนใจใสบริสุทธิ์มองโลกในแง่ดี ท่านคิดว่าเป็นธรรมดาที่คนจัดอาหารจะต้องเหนื่อยมากเป็นพิเศษ เพราะต้องอยู่หน้าเตาไฟ ต้องตื่นแต่ดึกแต่ตื่นไปหาซื้ออาหารมา นอกจากการปรุงอาหารอยู่หน้าเตาไฟจะร้อนแล้ว ยังต้องเหน็ดเหนื่อยจัดแจกอาหารอีก ดังนั้นไม่ว่าเขาจะให้อาหารด้วยกิริยาอาการอย่างไรก็ตาม หน้าที่ของท่านคือรับประทานอาหารของหลวงปู่วัดปากน้ำ เพื่อให้มีแรงปฏิบัติธรรม และเพื่อศึกษาวิชาธรรมกายท่านนั้น

ส่วนการที่ใครมองว่าคุณยายเป็นโรคนั้น ท่านก็คิดว่าดีเหมือนกัน เพราะจะได้ปลีกตัวมาอยู่ตามลำพัง รับประทานอาหารคนเดียว จะอึดเวลาไหนก็ได้ ไม่ต้องเกรงใจใคร ขณะที่รับประทานก็มีเวลาสำหรับไตร่ตรองอะไรไปด้วย เสร็จแล้วก็ไปล้างจาน ล้างจานไปด้วย ขณะเดียวกันก็ล้างใจไปด้วย สะอาดทั้งงานสะอาดทั้งใจ

คุณยายท่านมีความแน่วแน่เด็ดเดี่ยวในการศึกษาวิชาธรรมกายเพียงอย่างเดียว ไม่เคยรู้สึกหวั่นไหวต่อเรื่องไร้สาระ ให้เป็นอุปสรรคต่อการแสวงหาธรรมะของท่านเลย

